

חוברת זו מוקדשת לזכרם של חברינו

תלמידי הפקולטה למשפטים

שנפלו במלחמת יום הכיפורים

שבעה מתלמידי הפקולטה נפלו במלחמה שנכפתה עלינו לפתע. שוב אותנו ביטוי נורא למלחמת הקיום שלנו: הורים קוברים את בניהם; מורה מספיד את תלמידיו.

כיצד ניתן להספיד אותם?

לא את כולם הכרתי במידה שווה, אולם כשאני מתבונן בתמונותיהם אני נזכר בכל אחד מהם כחלק מנוף הפקולטה. אנשים צעירים, שזה עתה בחרו לעצמם את דרך חייהם ובאו לעשות את צעדיהם הראשונים בפקולטה למשפטים. נערים שסיימו את שירותם הצבאי והתפנו לעסוק בתורה ויחד עם זאת, לבנות את עתידם. אנחנו, מורי הפקולטה, נסינו למלא את תפקידנו בכך: להקנות להם דעת; לתת בידם כלים שיהיו ברבות הימים למקצוע, למעמד חברתי, לתרומה ציבורית. אולי אין כמו אוניברסיטה מקום שוקק חיים ונעורים; אולי אין כמו אוניברסיטה מקום המכבד את האמונה ברוח האדם, בתבונתו ובעתידו. ואולי לכן קשתה כל כך עלינו המכה והמועקה כבדה כל כך.

אנחנו בוכים עם המשפחות השכולות, ואנחנו מיטיבים לדעת כי אין נחמה לאבלן. אף הידיעה שקורבנם היה בלתי נמנע, וכי בניהן הקריבו חייהם כדי להבטיח קיומו של העם היהודי, אין בה כדי לנחם, אלא היא ביטוי נוסף לטרגדיה שלנו.

ש"ז פלר
ד"ר

אהרן בן-אליהו ז"ל

רפי אונגער ז"ל

יעקב קסטנבוים ז"ל

דוד קנת ז"ל

משה גנדהופר ז"ל

משה שר ז"ל

דוד שפר ז"ל
